Aaron

Aaron

Aaraon a avut patru fii: Nadab, Abihu, Eleazar şi Itamar. Capitolul 8 şi 9 din Levitic ne prezintă o expunere foarte interesantă, dar şi solemnă, referitoare la consacrarea lui Aaron şi a celor patru fii ai lui: ei au fost aduşi în locul cel mai apropiat de prezenţa lui Dumnezeu din tot Israelul; nimeni nu dispunea de privilegiile care le-au fost acordate acestora. Prin tatăl lor, ei deveneau fii ai marelui preot, iar prin mama erau nepoţi ai prinţului lui Iuda, seminţia regală. Capitolul 9 se termină cu punctul culminant al ceremoniilor consacrării care au durat opt zile: „Un foc a ieşit dinaintea Dom-nului şi a mistuit pe altar arderea-de-tot şi grăsi-mile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie şi s-au aruncat cu faţa la pământ."

După nişte sărbători atât de măreţe, este îngrozitor de trist să vedem în capitolul următor pe Nadab şi Abihu aducând înaintea Domnului „foc străin." Ce s-a întâmplat? „Atunci a ieşit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit şi ei au murit înaintea Domnului." Judecând după versetul 9 din acelaşi capitol, s-ar putea presupune că ei se aflau sub influenţa alcoolului, dar nu este absolut sigur că aşa s-a întâmplat. Ce judecată rapidă şi teribilă s-a năpustit asupra unor oameni care se bucuraseră de cele mai înalte privilegii şi care au îndrăznit apoi să se apropie de Dumnezeu în felul lor! Este ceva extraordinar să-ţi vezi întâiul-născut, primul din fruntea şirului celor chemaţi să slujească în calitate de preoţi ai Domnului, înlăturat într-o singură clipă.

„Şi Aaron a tăcut." O inimă de tată resimte o profundă simpatie faţă de Aaron, încercând să împărtăşească ceva din durerea sa de atunci. Oare în timpul cât şi-a ţinut gura, gândul lui să se fi întors cu un an în urmă? îşi aducea el aminte oare de momentul când fasona viţelul de aur din podoabele care i se aduceau? Ce exemplu pentru fiii săi! Să nu ne mirăm deci dacă ei s-au dovedit atât de neglijenţi cu privire la gloria Domnului. Confruntat cu o asemenea nenorocire, orice tată s-ar simţi răspunzător, într-o anumită măsură, de păcatul fiilor săi şi de judecata care i-a urmat; de asemenea, la fel ca Aaron, el nu ar putea decât să-şi plece capul, cu inima zdrobită dar supusă, şi să tacă înaintea Domnului.

Citind istoria acestei familii, dobândim mângâieri alese, dar şi avertismente solemne. Este frumos să-1 vedem pe Eleazar luând locul lui Aaron la moartea acestuia, să-1 urmărim de-a lungul cărţii lui Iosua, apoi pe fiul său Fineas care a mers pe urmele tatălui şi ale bunicului său (vezi Iosua 22). Demnitatea preoţiei s-a perpetuat, datorită lui Eleazar şi Itamar, atât timp cât a ţinut preoţia „după rânduiala lui Aaron"; acum a venit un alt Mare Preot, dar nu după rânduiala lui Aaron, ci după aceea a lui Melhisedec, care este fără cusur.

Numai harul lui Dumnezeu este acela care i-a conferit lui Aaron o misiune de asemenea importanţă şi care 1-a făcut apoi să găsească bucurie şi binecuvântare în fiii şi nepoţii săi, în ciuda gro-zavului său păcat. Noi avem acelaşi Dumnezeu şi acelaşi har pe care putem conta, în ciuda tuturor slăbiciunilor noastre.